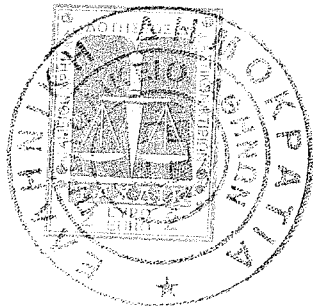

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΦΕΣΕΩΝ

Αριθμός Απόφασης

7476 / 2019

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή του,
Πρωτοδικη, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου
Διεύθυνσης του Πρωτοδικείου, και τη Γραμματέα

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 18 Ιανουαρίου 2019 ,
για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΟΣ-ΑΣΚΟΥΝΤΟΣ ΠΡΟΣΘΕΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ : Του
νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου με την επωνυμία
Ν», που έχει έδρα την Αθήνα, όπως
εκπροσωπείται νόμιμα, το οποίο παραστάθηκε δια της πληρεξούσιας
δικηγόρου του

ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΩΝ-ΚΑΘ'ΩΝ ΟΙ ΠΡΟΣΘΕΤΟΙ ΛΟΓΟΙ : 1) Του
Η, του υ, κατοίκου Αθηνών, ο οποίος
παραστάθηκε δια του πληρεξούσιου δικηγόρου Χρύσανθου Φράγκου και 2)

Της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία
ΑΕ», η οποία εδρεύει στην Αθήνα , όπως εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία
δεν παραστάθηκε.

Ο αιτών και ήδη πρώτος εφεσίβλητος ζήτησε να γίνει δεκτή η από
3 αίτηση και με αριθμό κατάθεσης δικογράφου
αίτησή του που άσκησε ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών . Το
πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, αφού δίκασε την ως άνω αίτηση, κατά τη
διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, εξέδωσε τη με αριθμό
οριστική απόφασή του, με την οποία δέχτηκε την
αίτηση. Ήδη κατά της απόφασης αυτής, το εκκαλούν και καθ' ου άσκησε
στο Δικαστήριο που την εξέδωσε την απευθυνόμενη στο παρόν, ένδικη, από
και με αριθμό κατάθεσης έφεσή του, αντίγραφο της
οποίας κατατέθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με γενικό
αριθμό κατάθεσης και με αριθμό κατάθεσης δικογράφου
που γράφτηκε στο πινάκιο, για τη συζήτησή της, ορίστηκε
δικάσιμος η αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας. Επιπλέον, το εκκαλούν
άσκησε με τις νομίμως κατατεθείσες έγγραφες προτάσεις του, πρόσθετους
λόγους έφεσης.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι του
εκκαλούντος και του πρώτου εφεσίβλητου ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς
τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά τα αναφερόμενα στις προτάσεις τους, ενώ
η δεύτερη εφεσίβλητη δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Στην προκείμενη περίπτωση, φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του
Δικαστηρίου αυτού η από και με αριθμό κατάθεσης
έφεσή του εκκαλούντος κατά της υπ' αριθ. οριστικής
απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών , που εκδόθηκε κατά τη διαδικασία

Σε φύλλο της υπ' αριθ. 7476/2019 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (τμήμα εφέσεων)

της εκούσιας δικαιοδοσίας (άρθρα 739, 740 επ., 791§§1, 5ΚΠολΔ), η οποία ασκήθηκε νομοτύπως και εμπροθέσμως εντός της νόμιμης τριετίας, ως ίσχυε, (άρθρα 495 επ., 511, 516 παρ. 1, 517, 518 παρ. 2, 741, 760, 761, 762 ΚΠολΔ, 14 Ν. 3869/2010) εφόσον προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας ότι η υπό κρίση έφεση ασκήθηκε προς επιδόσεως της εκκαλούμενης απόφασης , εντός της νόμιμης προθεσμίας. Πρέπει, επομένως, να γίνει τυπικά δεκτή και να εξεταστεί, περαιτέρω, το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της (άρθρα 533§1 και 741 ΚΠολΔ), κατά την ίδια διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, ερήμην της δεύτερης εφεσίβλητης , η οποία αν και κλητεύθηκε να παρευθί , επιμελεία του πρώτου εφεσίβλητου, στην ως άνω δικάσιμο, σύμφωνα με την υπ' αριθμ 11-2015 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελητρίας στο Πρωτοδικείο Αθηνών Ειρήνης δεν παρέστη κατά τη εκφώνηση της υπόθεσης από το οικείο πινάκιο, ωστόσο η διαδικασία θα προχωρήσει σαν να ήταν όλοι οι διάδικοι παρόντες (άρθρο 764§2ΚΠολΔ).

Στην προκειμένη περίπτωση, ο πρώτος εφεσίβλητος κατέθεσε ενώπιον του Ειρηνοδικείου Αθηνών την από 3 αίτηση ρύθμισης των οφειλών του κατά τις διατάξεις του Ν. 3869/2010, η οποία στρεφόταν, κατά του εκκαλούντος νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου (ΝΠΙΔΔ) με την επωνυμία «ΠΑΡΑΧΩΜΑΤΙΣΜΟΝ ΚΑΙ ΑΝΤΙΤΟΝ» και της ήδη δεύτερης εφεσίβλητης ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία Ε.». Με την αίτηση αυτή ο αιτών και ήδη πρώτος εφεσίβλητος, αφού επικαλούνταν έλλειψη πτωχευτικής ικανότητας και μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του προς τις καθών η αίτηση, εξέθετε την κατάσταση της περιουσίας του και των εισοδημάτων του, τα στοιχεία των πιστωτών του και των απαιτήσεών τους και ζήτησε να επικυρωθεί το προτεινόμενο από αυτόν σχέδιο διευθέτησης οφειλών, άλλως να γίνει ρύθμιση από το Δικαστήριο, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 8 Ν.3869/2010 και να εξαιρεθεί από την ρευστοποίηση η κύρια κατοικία του, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου

9 παρ. 2 του ίδιου Νόμου, ώστε με την τήρηση της ρύθμισης, να επέλθει απαλλαγή του από κάθε τυχόν υφιστάμενο υπόλοιπο των χρεών του. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, με την εκκαλουμένη υπ' αριθμ. 118/Φ1931/2015 απόφασή του, που εκδόθηκε αντιμωλία των διαδικών, κατά τη διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας (άρθρα 741 επ. ΚΠολΔ σε συνδυασμό με το άρθρο 3 εδ. β' του Ν. 3869/2010), αφού έκρινε την αίτηση επαρκώς ορισμένη, παραδεκτή και νόμιμη (άρθρ. 1, 4, 5, 8 και 9 Ν. 3869/2010), εν συνεχεία, δέχθηκε την αίτηση και ως βάσιμη κατ' ουσίαν, καθόρισε την, για το χρονικό διάστημα των πέντε ετών, μηνιαία καταβολή, εκ μέρους του αιτούντος για τη μερική ικανοποίηση των πιστωτών του, στο ποσό των 100 ευρώ, του άνω χρονικού διαστήματος αρχομένου από τον πρώτο μήνα μετά τη δημοσίευση της εκδοθείσας απόφασης (εκκαλουμένης) κι εξείρεσε από την εκποίηση την κύρια κατοικία του αιτούντος, επιβάλλοντας σε αυτόν την υποχρέωση να καταβάλει στο ήδη εκκαλούν για τη διάσωσή της, μηνιαίως το ποσό των 151,20 ευρώ επί 10 έτη (120 μήνες), με έναρξη της καταβολής των μηνιαίων δόσεων πέντε έτη από τη δημοσίευση της εκκαλουμένης, χωρίς ανατοκισμό, με το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου με κυμαινόμενο επιτόκιο, που θα ισχύει κατά το χρόνο αποπληρωμής, σύμφωνα με το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος. Κατά της εν λόγω απόφασης παραπονείται ήδη το καθού η αίτηση ΝΠΔΔ, με την υπό κρίση έφεση, αρμοδίως, δε, φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου (άρθρο 17Α ΚΠολΔ, όπως αυτό προστέθηκε με το άρθρο 3 παρ. 3 του Ν. 3994/2011 και ισχύει για εφέσεις κατά αποφάσεων ειρηνοδικείου που ασκούνται από 25-7-2011 και εξής). Πρέπει, επομένως, η υπό κρίση έφεση, να γίνει τυπικά δεκτή και να εξεταστεί περαιτέρω, κατά την ίδια διαδικασία, ως προς τη νομική και ουσιαστική βασιμότητα του μόνου λόγου της (533 παρ. 1 ΚΠολΔ), με τον οποίο το εκκαλούν ΝΠΔΔ με την επωνυμία

» ισχυρίζεται ότι το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, με την εκκαλούμενη απόφασή του, ερμήνευσε και εφάρμοσε

2ο φύλλο της υπ' αριθ. 7476/2019 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (τμήμα εφέσεων)

εσφαλμένα τις διατάξεις των άρθρων 62 Ν. 2214/1994, 25 Ν. 3867/2010 και 1 Ν. 3869/2010 και για το λόγο αυτό δέχθηκε ότι η οφειλή του αιτούντος και ήδη πρώτου εφεσίβλητου έναντι του ίδιου, υπάγεται στις διατάξεις του Ν. 3869/2010, ενώ, εάν είχε ερμηνεύσει και εφαρμόσει ορθά τις ανωτέρω διατάξεις, δεν θα είχε συμπεριλάβει στη ρύθμιση των χρεών του και την οφειλή του ήδη πρώτου εφεσίβλητου προς το εκκαλούν ΝΠΔΔ, χωρίς να απαιτείται η εκ μέρους του εκκαλούντος κατάθεση παραβόλου, σύμφωνα με το άρθρο 495 παρ. 3 ΚΠολΔ, διότι το εκκαλούν απολαμβάνει τα δικονομικά προνόμια και τις ατέλειες του Δημοσίου (άρθρο 28 παρ. 4 του Ν. 2579/1998). Περαιτέρω, το εκκαλούν άσκησε παραδεκτώς, με τις νομίμως κατατεθείσες έγγραφες προτάσεις του, πρόσθετους λόγους έφεσης, με τον πρώτο εκ των οποίων επαναφέρεται η πρωτοδικώς απορριφθείσα ως αβάσιμη κατ' ουσία, εκ μέρους του εκκαλούντος, προταθείσα ένσταση περί δόλιας περιέλευσης του αντιδίκου του αιτούντος και ήδη πρώτου εφεσίβλητου σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών, ο δεύτερος προσβάλλει την κρίση του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου σχετικά με την εκτίμηση των αποδείξεων. Υπό το προεκτεθέν περιεχόμενο, οι πρόσθετοι λόγοι της έφεσης παραδεκτώς ασκήθηκαν (άρθρα 764, 520 παρ. 2 ΚΠολΔ), καθόσον, ο μεν πρώτος ως ένσταση μετά από πρόταση πιστωτή, όπως προκύπτει από την πρόβλεψη του τελευταίου εδαφίου της παρ. 1 του άρθρου 1 του Ν. 3869/2010 (ΑΠ 286/2017, ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 153/2017 ΝΟΜΟΣ), δεν αποτελεί κεφάλαιο της δίκης και φέρεται χωρίς περιορισμούς στο εφετείο με πρόσθετο λόγο έφεσης, ο δε δεύτερος αφορά αναγκαιώς συνεχόμενα κεφάλαια της εκκαλουμένης, που πλήττονται με την έφεση. Συνεπώς, οι πρόσθετοι αυτοί λόγοι, πρέπει να γίνουν τυπικά δεκτοί και, συνεκδικαζόμενοι με την έφεση, να εξετασθεί το βάσιμο αυτών.

Από τη διάταξη του άρθρου 62 του Ν. 2214/1994 «Αντικειμενικό σύστημα φορολόγησης και άλλες διατάξεις» (ΦΕΚ 75 Α'), προκύπτει ότι για την εξυπηρέτηση και ασφάλιση των τοκοχρεωλυτικών δανείων που χορηγούνται από το

και Δανείων για την απόκτηση

πρώτης κατοικίας από δημοσίους υπαλλήλους, συνταξιούχους και λοιπούς δικαιούμενους κατά την κείμενη νομοθεσία, κάθε δανειζόμενος υποχρεούται να εκχωρήσει υπέρ του δανειστή: α) μέχρι τα 6/10 όλων γενικά των τακτικών μηνιαίων απολαβών του (μισθό, επιδόματα, μηνιαία αναλογία δώρων Χριστουγέννων και Πάσχα, ΔΙΒΕΕΤ κ.λπ.) β) μέχρι τα 6/10 της κανονισθησομένης κύριας και επικουρικής συντάξεώς του και όλων γενικά των μερισμάτων και άλλων παροχών που τακτικά λαμβάνει από τα ασφαλιστικά του ταμεία γ) από το εφάπαξ βοήθημα που χορηγείται σε αυτόν από οποιοδήποτε ασφαλιστικό του φορέα ή από την οριζόμενη από την εργατική νομοθεσία αποζημίωση λόγω λύσεως της εργασιακής σχέσεως (παρ. 1). Οι άνω εκχωρήσεις είναι ισχυρές, καταργούμενης κάθε αντιθέτου γενικής ή ειδικής διατάξεως. Για την αναγγελία των εκχωρήσεων αυτών αρκεί η τήρηση των κοινών διατάξεων κατά παρέκκλιση τυχόν ειδικών ρυθμίσεων όπως του άρθ. 95 του ν. 2362/1995 και του άρθρου 53 του ν.δ. 496/1974. Εκχωρήσεις που έχουν γίνει οποτεδήποτε πριν από την εφαρμογή του παρόντος χωρίς την εφαρμογή των αναφερόμενων στο προηγούμενο εδάφιο ειδικών ρυθμίσεων θεωρούνται εξ υπαρχής έγκυρες, εφόσον τηρήθηκαν οι κοινές διατάξεις (παρ. 2)». Τροποποιήσεις και συμπληρώσεις στο άρθρο 25 του Ν. 2214/1994, επέφεραν οι Νόμοι 3453/2006 (ΦΕΚ Α' 74/7-4-2006) και 3867/2010 (ΦΕΚ Α' 128/3-8-2010). Κατά το άρθρο 25 παρ. 6 του Ν. 3867/2010, με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων μπορεί, ύστερα από αίτηση του υπόχρεου, να καθορίζονται όροι εξυπηρέτησης, επιμέρους συμφωνίες των δανειακών συμβάσεων και η διευθέτηση των τόκων υπερημερίας των μη κανονικά εξυπηρετούμενων οποιουδήποτε είδους δανειακών συμβάσεων, που έχει χορηγήσει προς φυσικά πρόσωπα το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων. Με βάση τα ανωτέρω, επιβάλλεται από την καλή πίστη αλλά και από την ratio του νόμου, ο οποίος αποσκοπεί μεν στην προστασία του υπερχρεωμένου φυσικού προσώπου, αλλά και στην εξισορρόπηση των συμφερόντων των πιστωτών, η διαφάνεια της περιουσιακής κατάστασης, (καθήκον ειλικρίνειας έναντι των πιστωτών αλλά

4ο φύλλο της υπ' αριθ. 7476/2019 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (τμήμα εφέσεων)

και της ίσης μεταχείρισης αυτών), η οποία υπαγορεύει την υποχρέωση του αιτούντος-οφειλέτη να συμπεριλάβει στην αίτησή του όλους τους πιστωτές του, αλλά και το σύνολο των ληξιπρόθεσμων και μη, ώστε να μπορεί κάθε δανειστής να καθορίζει την στάση του βάσει της συνολικής οικονομικής κατάστασης του οφειλέτη του. Συνεπώς, η συλλογική διαδικασία με το γνωστό χαρακτηριστικό της καθολικότητας, σημαίνει ότι η διαδικασία καταλαμβάνει όλη την περιουσία του οφειλέτη και όλους τους πιστωτές, με μόνη εξαίρεση τις οφειλές του άρθρου 1 παρ. 2 του Ν. 3869/2010, στις οποίες δεν περιλαμβάνονται οι εκ των στεγαστικών δανείων απαιτήσεις του ΤΠ&Δ. Επομένως, σαφώς προκύπτει ότι στη ρύθμιση του Ν. 3869/2010 υπάγονται και οφειλές από στεγαστικά δάνεια, τα οποία το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων χορήγησε σε υπαλλήλους, που συγκεντρώνουν τις προϋποθέσεις της κείμενης νομοθεσίας και τα οποία δάνεια οι δανειολήπτες εξοφλούν με επιτρεπόμενη κατά νόμο προεκχώρηση του οριζόμενου ποσοστού των μηνιαίων απολαβών τους. Ο νόμος, με την άνω ρύθμιση, θέλησε να υπαχθούν στις ρυθμίσεις του χρηματικές οφειλές από δάνεια προς όλους τους πιστωτές (ιδιώτες και μη), στην περίπτωση δε που ήθελε να εξαιρέσει από το νόμο τις εκ δανείων οφειλές προς το ανωτέρω πιστωτικό ίδρυμα, θα το είχε πράξει ρητώς όπως τούτο συνέβη στην περίπτωση οφειλών από τέλη προς ΝΠΔΔ. Αντίθετο δεν προκύπτει από τη ρύθμιση του άρθρου 25 παρ. 6 του Ν. 3867/2010, που παρέχει τη δυνατότητα στο δανειολήπτη να ζητήσει-επιτύχει, με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του ΤΠ&Δ, ευνοϊκότερους όρους εξυπηρετήσεως των δανειακών συμβάσεων. Η παρ. 2 του άρθρου 1 του Ν. 3869/2010 αναφέρει τα χρέη εκείνα των οποίων δεν επιτρέπεται η ρύθμιση με δικαστική απόφαση. Η ένταξη και των έναντι του ΤΠ&Δ χρεών στη ρύθμιση της παρ. 2 του άρθρου 1 του Ν. 3869/2010, θα σήμαινε διεύρυνση των περιπτώσεων της παραγράφου αυτής, πράγμα το οποίο δεν προκύπτει ότι θέλησε ο νομοθέτης. Αντιθέτως, ο τελευταίος, με την άνω διάταξη, έστω και αν δεν χρησιμοποιεί σχετική διατύπωση, ορίζει τις περιπτώσεις των μη

υπαγόμενων στη ρύθμιση του νόμου χρεών. Είναι πρόδηλο ότι η εξαιρέση από τη ρύθμιση του νόμου των έναντι του ΤΠ&Δ χρεών θα δημιουργούσε προνομιακή κατάσταση του τελευταίου, έναντι των λοιπών δανειστών, οι απαιτήσεις των οποίων υπάγονται στη ρύθμιση του νόμου και κατά τις περιστάσεις υφίστανται την οριζόμενη με την δικαστική απόφαση περικοπή. Στην πράξη, η εξαιρέση από τη ρύθμιση του νόμου των έναντι του ΤΠ&Δ χρεών, θα οδηγούσε σε απαλλαγή του οφειλέτη έναντι των λοιπών μετεχόντων στη διαδικασία πιστωτών, αφού ο οφειλέτης, όντας υποχρεωμένος να εξυπηρετεί τα έναντι του Ταμείου χρέη, κατά κανόνα δεν θα είχε διαθέσιμα στοιχεία για την ικανοποίηση των λοιπών πιστωτών (ΑΠ 1031/2015 ΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση, με το πρώτο σκέλος του μόνου λόγου της έφεσης, το εκκαλούν ΝΠΔΔ με την επωνυμία

ισχυρίζεται ότι οι έναντι του αιτούντος και ήδη πρώτου εφεσίβλητου απαιτήσεις του, δεν υπάγονται στη ρύθμιση του Ν. 3869/2010, διότι ρυθμίζονται από ειδικότερους κανόνες δικαίου και ότι για την εξυπηρέτηση και ασφάλεια του δανείου αυτού, ο αιτών έχει εκχωρήσει υποχρεωτικά, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 62 Ν. 2214/1994 και 25 Ν. 3867/2010, μέρος των τακτικών μηνιαίων απολαβών του, το οποίο έχει εξέλθει από την περιουσία του και ότι, εφόσον για το δάνειο αυτό προβλέπεται με ειδική διάταξη νόμου ο τρόπος εξόφλησής του, δε μπορεί ο αιτών να υπαχθεί στη ρύθμιση του Ν. 3869/2010. Ο λόγος αυτός, κατά το ρηθέν πρώτο σκέλος του, είναι απορριπτέος ως μη νόμιμος, διότι, κατά τα εκτεθέντα στην αμέσως ανωτέρω μείζονα σκέψη, οι διατάξεις του Ν. 3869/2010, καίτοι είναι γενικότερες σε σχέση με αυτές του άρθρου 62 Ν. 2214/1994 και του άρθρου 25 Ν. 3867/2010, κατήργησαν σιωπηρά κάθε άλλη προηγούμενη διάταξη, που ρυθμίζει τον τρόπο αποπληρωμής των δανείων, τα οποία δεν εξυπηρετούνται κανονικά, καθόσον, με τις διατάξεις του Ν. 3869/2010, σκοπείται η ελάφρυνση των δανειοληπτών από την υπερχρέωση, μέσω της λήψης παντός είδους δανείων και η αποκατάσταση της παραγωγικής τους δυνατότητας, η οποία υποσκάπτεται

Σελ. φύλλο της υπ' αριθ. 7476/2019 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (τμήμα εφέσεων)

από το βάρος των χρεών τους (ο απεγκλωβισμός των δανειοληπτών από την περιθωριοποίηση λόγω της υπερχρέωσης, όπως αναφέρεται στην αιτιολογική έκθεση του Ν. 3869/2010), έτσι ώστε η αποδυνάμωση των (ενοχικών) δικαιωμάτων του Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων (και όχι η κατάργησή τους, καθόσον με τις ρυθμίσεις του Ν. 3869/2010, το εν λόγω πιστωτικό ίδρυμα μπορεί να ικανοποιηθεί συμμετρως ή προνομιακώς, στην περίπτωση που έχει εμπράγματη εξασφάλιση σε σχέση με τους υπόλοιπους πιστωτές του οφειλέτη), να επιβάλλεται από λόγους γενικότερου κοινωνικού συμφέροντος, ενώ η προνομιακή μεταχείριση του ανωτέρω ΝΠΔΔ έναντι των υπολοίπων πιστωτών (ανωνύμων τραπεζικών εταιρειών) με βάση τις προαναφερόμενες διατάξεις, δεν είναι ανεκτή δικαιοπολιτικά, διότι ο νομοθέτης, με το νόμο για τα υπερχρεωμένα φυσικά πρόσωπα, θέλησε να υπαχθούν στις ρυθμίσεις του οι χρηματικές οφειλές από δάνεια προς όλους τους πιστωτές (ιδιώτες και μη), επιπρόσθετα, δε, στην περίπτωση που ήθελε να εξαιρέσει του νόμου αυτού τις οφειλές προς το ανωτέρω εκκαλούν, θα το είχε πράξει ρητώς, όπως στην περίπτωση των οφειλών από τέλη προς ΝΠΔΔ (άρθρο 1 παρ. 2 στοιχ. β'), οι οποίες, όπως και οι λοιπές οφειλές της ίδιας, ως άνω διάταξης (εξαιρούμενες της ρύθμισης χρεών και απαλλαγής), προέρχονται από την άσκηση δημόσιας εξουσίας (ή από σχέσεις δημοσίου δικαίου), περιπτώσεις, δηλαδή, στις οποίες το φυσικό πρόσωπο έχει την ιδιότητα του διοικούμενου (οφειλές από φόρους και τέλη προς το Δημόσιο και τους ΟΤΑ, διοικητικά πρόστιμα, χρηματικές ποινές, ασφαλιστικές εισφορές) και όχι του ιδιώτη-αντισυμβαλλομένου (πισιούχου), κατ' άρθρο 361 ΑΚ, ενώ η ίδια ως άνω διάταξη νόμου ουδέν διαλαμβάνει για οφειλές από δάνεια, που χορήγησαν ΝΠΔΔ, όπως είναι, εν προκειμένω, το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων. Κατά συνέπεια, τα ποσά που καταβάλει μηνιαίως ο αιτών και ήδη πρώτος εφεσίβλητος προς το εν λόγω ΝΠΔΔ, πρέπει να συμπεριληφθούν στο διαθέσιμο εισόδημα του εν λόγω διαδίκου, για την ικανοποίηση όλων των αναφερομένων στην αίτηση πιστωτών του, με βάση τις σχετικές ρυθμίσεις του Ν. 3869/2010 (ο.α. ΑΠ 1031/2015).

Εξάλλου, το γράμμα του άρθρου 25 του Ν. 3867/2010, που προβλέπει μια διαδικασία εξωδικαστικής ρύθμισης του χρέους του οφειλέτη, δεν αναιρεί οποιαδήποτε άλλη διαδικασία δικαστική, όπως η εκείνη του Ν. 3869/2010, καθώς, εν προκειμένω, πρόκειται για μια συνολική διευθέτηση των οφειλών, που αποσκοπεί στην ελάφρυνση της θέσης του δανειολήπτη, με την όσο δυνατόν δικαιότερη μεταχείριση των δανειστών επί τη βάση των ήδη υπάρχοντων προνομίων τους. Από τη γραμματική, δε, διατύπωση της προμνησθείσας, στην αμέσως εκτεθείσα μείζονα σκέψη, διάταξης του άρθρου 62 του Ν. 2214/1994 «Ρύθμιση θεμάτων χορήγησης στεγαστικών δανείων από το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων», ως ισχύει σήμερα, προκύπτει ότι ο πραγματικά επιδιωκόμενος σκοπός αυτής, είναι μόνον η εξασφάλιση του εκδοχέα και η παραχώρηση ασφαλείας προς αυτόν ως προς την είσπραξη της απαίτησης από τον εκδοχέα-ΤΠ&Δ και όχι η οριστική απόκτηση από αυτόν (ΤΠ&Δ) της απαίτησης. Εν προκειμένω, υφίστανται δύο συμβάσεις, η της αιτίας (βασική-σύμβαση δανείου) και η της εκχώρησης μελλοντικών περιοδικών παροχών, δηλαδή των έναντι του Δημοσίου μελλοντικών περιοδικών αποκτήσεων των μηνιαίων αποδοχών χάριν καταβολής, περιεχόμενο της οποίας, κατά τα προεκτεθέντα, δεν είναι η δια μόνης της εκχώρησης απόσβεση των εν λόγω μελλοντικών περιοδικών εκ του ένδικου στεγαστικού δανείου οφειλών προς το ΤΠ&Δ και κατ' επέκταση και του χρέους, αλλά η παροχή ασφαλείας από το δανειολήπτη αιτούντα και ήδη πρώτο εφεσίβλητο. Επομένως, το γεγονός ότι ο τελευταίος έχει εκχωρήσει τις μελλοντικές περιοδικές απαιτήσεις του κατά του Δημοσίου στο ΤΠ&Δ με σύμβαση, που έχει συνάψει με το τελευταίο, δεν αποτελεί εμπόδιο για να ζητήσει την υπαγωγή του στη ρύθμιση του Ν. 3869/2010, διότι ο αιτών δανειολήπτης και ήδη πρώτος εφεσίβλητος, παρά την εκχώρηση, εξακολουθεί να οφείλει εκ δανείου, καθόσον η ένδικη εκχώρηση δεν απόσβεσε την εκ δανείου οφειλή του. Ενόψει των προεκτεθέντων, απορριπτός ως αβάσιμος είναι ο ισχυρισμός του εκκαλούντος, τον οποίο προβάλλει με το δεύτερο σκέλος του μόνου λόγου της έφεσης, ότι εσφαλμένως εντάχθηκε αυτό ως φορέας της απαίτησης από

X

6.σ.φύλλο της υπ' αριθ. 7476/2019 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (τμήμα εφέσεων)

το επίδικο στεγαστικό δάνειο που είχε λάβει ο αιτών και ήδη πρώτος εφεσίβλητος, διότι το εν λόγω δάνειο έχει μεταβιβασθεί λόγω τιλοποίησης, δεδομένου ότι δεν προκύπτει ότι ο αιτών-πρώτος εφεσίβλητος έλαβε γνώση της ως άνω εκχώρησης, λόγω τιλοποίησης της απαίτησης. Συνεπώς, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο που έκρινε ομοίως, έστω και με ελλιπή αιτιολογία και απέρριψε τους σχετικούς ισχυρισμούς του εκκαλούντος, ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο και πρέπει, αφού συμπληρωθούν οι αιτιολογίες της εκκαλουμένης με την παρούσα, ο μόνος λόγος της υπό κρίση έφεσης, να απορριφθεί στο σύνολό του ως αβάσιμος κατ' ουσίαν.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 του ν. 3869/2010 φυσικά πρόσωπα, που δεν έχουν πτωχευτική ικανότητα και έχουν περιέλθει, χωρίς δόλο, σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών τους, δικαιούνται να υποβάλουν στο αρμόδιο δικαστήριο την αίτηση που προβλέπεται στην παράγραφο 1 του άρθρου 4 για τη ρύθμιση των οφειλών τους και απαλλαγή τους. Την ύπαρξη του δόλου αποδεικνύει ο πιστωτής. Κατά την διάταξη του άρθρου 8 παρ. 1 του εν λόγω νόμου, αν το σχέδιο δεν γίνεται δεκτό από τους πιστωτές... το δικαστήριο ελέγχει την ύπαρξη των αμφισβητούμενων απαιτήσεων και την πλήρωση των προϋποθέσεων του άρθρου 1 για την ρύθμιση των οφειλών και την απαλλαγή του οφειλέτη. Σύμφωνα με τον σκοπό του νόμου, στη ρύθμιση του νόμου υπάγονται μόνο φυσικά πρόσωπα, και μάλιστα πρόσωπα που δεν ασκούν αυτοτελή δραστηριότητα, που να τους προσδίδει την ιδιότητα του εμπόρου. Σύμφωνα με το αρ. 1 ΕμπΝ και τη διδασκαλία του εμπορικού δικαίου έμπορος είναι ο κατά σύνηθες επάγγελμα ασκών εμπορικές πράξεις. Οι έμποροι επομένως για τους οποίους μάλιστα βάσει του αρ. 8 παρ. 2 του Διατάγματος περί αρμοδιότητας των εμποροδικείων ισχύει το τεκμήριο της εμπορικότητας, σύμφωνα με το οποίο όλες οι συναλλαγές που γίνονται από τον έμπορο τεκμαίρεται ότι γίνονται χάριν της εμπορίας που αποκλείονται από την εφαρμογή του νόμου. Γι' αυτούς, σε περίπτωση αδυναμίας εκπληρώσεως των ληξιπρόθεσμων χρηματικών υποχρεώσεών τους κατά τρόπο γενικά και

μόνιμο (παύση πληρωμών) ισχύουν οι ρυθμίσεις του ΠτΚ και όχι αυτές του ν. 3869/2010. Παρά την έλλειψη ρητής στο νόμο διάταξης με την οποία εξαιρούνται του χαρακτηρισμού τους ως εμπόρων, με την έννοια του αρ. 1 ΕμπΝ, «οι μικροέμποροι» όπως αποκαλούνται, τόσο από την επιστήμη όσο και από τη νομολογία (βλ. ΕφαΘ 11433/1995, ΔΕΕ 1996, 490, Κρητικός, Ρύθμιση οφειλών υπερχρεωμένων προσώπων, 2014, σελ. 36 επ., Βενιέρης/Κατσάς, Εφαρμογή του ν. 3869/2010 για τα υπερχρεωμένα φυσικά πρόσωπα, σελ. 67 επ.). Μικροεμπορία ασκούν πρόσωπα που διενεργούν εμπορικές πράξεις κατά το β.δ. 1835 αλλά δεν δραστηριοποιούνται σε ριψοκίνδυνη κερδοσκοπική διαμεσολάβηση και κατ' ουσίαν παρέχουν προσωπική εργασία με αντίτιμο κάποια αμοιβή. Ή με διαφορετική διατύπωση, είναι πρόσωπα που ασκούν εμπορικές πράξεις και αποκομίζουν από αυτές κέρδος, το οποίο όμως αποτελεί περισσότερο αμοιβή του σωματικού τους κόπου και μόχθου και όχι αποτέλεσμα κερδοσκοπικών συνδυασμών και δραστηριότητα που ενέχει οργάνωση κεφαλαίου και εργασίας, λόγω της οποίας υπάρχει κερδοσκοπική εκμετάλλευση των αγοραζόμενων υλών και της εργασίας των χρησιμοποιούμενων τρίτων προσώπων και των μηχανικών ή άλλων εγκαταστάσεων (βλ.ΕφαΘ 5739/2002, ΕπισκΕμπΔ 2003, 190). Επίσης, κατά την διάταξη της παρ. 2 του άρθρου αυτού, αν τα περιουσιακά στοιχεία του οφειλέτη δεν είναι επαρκή, το δικαστήριο λαμβάνοντας υπόψη τα πάσης φύσεως εισοδήματά του, ιδίως εκείνα από την προσωπική του εργασία, την δυνατότητα συνεισφοράς του συζύγου και σταθμίζοντας αυτά με τις βιοτικές ανάγκες του ιδίου και των προστατευομένων μελών της οικογενείας του, τον υποχρεώνει να καταβάλλει μηνιαίως και για χρονικό διάστημα τεσσάρων ετών ορισμένο ποσό για ικανοποίηση των απαιτήσεων των πιστωτών του, συμμετρως διανεμόμενο. Από τις προαναφερόμενες διατάξεις, οι οποίες θεσμοθετούν την δυνατότητα του φυσικού προσώπου να απαλλάσσεται από τα χρέη του, όταν δεν έχει ρευστοποιήσιμα περιουσιακά στοιχεία, ούτε επαρκούν τα τρέχοντα και προσδοκώμενα εισοδήματά του για την εξυπηρέτησή τους, ώστε να συνδυάζεται η μεγαλύτερη δυνατή ικανοποίηση

Α.φύλλο της υπ' αριθ. 7476/2019 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (τμήμα εφέσεων)

των πιστωτών με την ανάκτηση της οικονομικής ελευθερίας του οφειλέτη και την στοιχειώδη διαφύλαξη της προσωπικής αξιοπρέπειας αυτού και των προστατευομένων μελών της οικογένειάς του, προκύπτουν τα ακόλουθα: Βασική προϋπόθεση για την υπαγωγή του οφειλέτη στις ρυθμίσεις του ν. 3869/2010 είναι η αποδεδειγμένη και μόνιμη (και όχι απλώς παροδική) περιέλευση αυτού σε αδυναμία πληρωμής των ληξιπροθέσμων χρεών του, άσχετα αν αυτή υπήρχε κατά την ανάληψη των χρεών ή επήλθε μεταγενέστερα, η οποία πάντως δεν πρέπει να οφείλεται σε δόλο του, του οποίου (δόλου) η ύπαρξη προτείνεται από πιστωτή (ΑΠ 65/2017, ΑΠ 1299/2015, ΑΠ 1226/2014δμ ΝΟΜΟΣ). Αδυναμία πληρωμών σημαίνει ανικανότητα του οφειλέτη να εξοφλήσει τους πιστωτές του, εξαιτίας ελλείψεως ρευστότητας, δηλαδή ελλείψεως όσων χρημάτων απαιτούνται για να μπορεί ο οφειλέτης να ανταποκρίνεται στα ληξιπρόθεσμα χρέη του, έστω και αν έχει ακίνητη ή άλλη περιουσία, η οποία, όμως, δεν μπορεί να ρευστοποιηθεί αμέσως. Για τον προσδιορισμό της ρευστότητας λαμβάνεται υπόψη το εισόδημα του οφειλέτη. Ως βασικά κριτήρια για τον καθορισμό του καταβλητέου μηνιαίου ποσού τίσσονται από το ένα μέρος τα εισοδήματα του οφειλέτη από οποιαδήποτε πηγή και ιδίως από την εργασία του και η δυνατότητα συνεισφοράς του συζύγου στα βάρη της (υπαρκτής και ενεργού) έγγαμης συμβίωσης και από το άλλο μέρος οι βιοτικές ανάγκες (όχι απλώς οι στοιχειώδεις) του οφειλέτη και των προστατευομένων μελών της οικογένειάς του, ώστε να καλύπτεται ένα επίπεδο αξιοπρεπούς διαβίωσης αυτών, για την εξασφάλιση του οποίου να μην είναι απολύτως αναγκαίο το ποσό που ορίζεται ως καταβλητέα μηνιαία καταβολή για την εξόφληση των χρεών. Αν η σχέση αυτή είναι αρνητική, με την έννοια ότι η ρευστότητά του δεν του επιτρέπει να ανταποκριθεί στον όγκο των οφειλών του και στην κάλυψη των βιοτικών αναγκών του, υπάρχει μόνιμη αδυναμία πληρωμής. Για τον προσδιορισμό δε της ρευστότητας λαμβάνεται υπόψη όχι μόνο το εισόδημα του οφειλέτη, αλλά και η λοιπή περιουσία του κινητή και ακίνητη, η οποία μπορεί να ρευστοποιηθεί, ώστε να ικανοποιήσει τους

πιστωτές. Για την αξιολόγηση της σχέσεως ρευστότητας, ληξιπρόθεσμων οφειλών και βιοτικών αναγκών λαμβάνεται υπόψη τόσο η παρούσα κατάσταση ρευστότητας του οφειλέτη, όσο και αυτή που διαμορφώνεται σε βαθμό πιθανολογούμενης βεβαιότητας. Περαιτέρω, η μόνιμη αδυναμία πληρωμής του οφειλέτη, που πρέπει να υπάρχει κατά το χρονικό σημείο της καταθέσεως της αιτήσεως και η κατάσταση αυτή να διατηρείται μέχρι και τη συζήτηση στο ακροατήριο, μπορεί να οφείλεται σε διάφορα αίτια, όπως απόλυση από την εργασία, μείωση μισθού ή συντάξεως, σοβαρό πρόβλημα υγείας κ.λπ. Η αδυναμία πληρωμής, κατά κανόνα, είναι πραγματικό ζήτημα, το οποίο δύναται να κριθεί από την συνολική κατάσταση του οφειλέτη, από την συνολική συμπεριφορά των πιστωτών του στο κρίσιμο χρονικό σημείο και την αναμενόμενη εξέλιξη στο μέλλον (ΑΠ551/2018 δημ. ΝΟΜΟΣ, ΑΠ. 951/2015). Από το συνδυασμό των άρθρων 216 παρ 1 ΚΠολΔ, 1 και 4 του Ν. 3869/2010 όπως τροποποιήθηκαν με τις προαναφερόμενες διατάξεις, προκύπτει ότι η αίτηση οφειλέτη για υπαγωγή του στις ευεργετικές ρυθμίσεις του νόμου για να είναι ορισμένη, πρέπει να γίνεται αναφορά σε αυτήν: 1) της μόνιμης και γενικής (όχι απλής) αδυναμίας πληρωμής των ληξιπρόθεσμων οφειλών του αιτούντος φυσικού προσώπου, 2) της περιουσιακής κατάστασης του ιδίου και του συζύγου και των πάσης φύσεως εισοδημάτων τους, 3) τους πιστωτές του και τις απαιτήσεις τους, κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα, 4) τυχόν μεταβιβάσεις εμπραγμάτων δικαιωμάτων του επί ακινήτων, στις οποίες ο οφειλέτης προέβη την τελευταία τριετία πριν από την ημερομηνία κατάθεσης της αίτησης, 5) τυχόν αίτημα για διαγραφή των χρεών του ή σχέδιο για την διευθέτηση των οφειλών του, που λαμβάνει υπόψη με εύλογο τρόπο και συσχέτιση τα συμφέροντα των πιστωτών, την περιουσία, τα εισοδήματα και τις δαπάνες διαβίωσης του ιδίου και της οικογένειάς του, παράλληλα δε πρέπει να περιλαμβάνει σε αυτή αίτημα προς επικύρωση του προτεινόμενου σχεδίου διευθέτησης ώστε να αποκτήσει αυτό ισχύ δικαστικού συμβιβασμού και επικουρικά να ζητεί την ρύθμιση των χρεών από το Δικαστήριο σύμφωνα με το άρθρο 8 παρ. 1 του Ν.3869/2010 και

8. φύλλο της υπ' αριθμ. 7476 /2019 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (τμήμα εφέσεων)

την προστασία της κύρια κατοικίας του σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στην παράγραφο 2 του άρθρου 9 του νόμου. Δεν απαιτείται πανηγυρική διατύπωση των παραπάνω στοιχείων και του αιτήματος της αίτησης, αλλά μπορούν να περιέχονται οπουδήποτε στο δικόγραφο, γιατί δεν καθορίζεται από το νόμο η παράθεσή τους σε ορισμένη θέση ή σειρά, αρκεί μόνο αυτά να προκύπτουν με σαφήνεια. Λοιπά στοιχεία, όπως ο χρόνος ανάληψης των δανειακών υποχρεώσεων, τα αίτια της πολλαπλής δανειοδότησης (υπερδανεισμού) του οφειλέτη και τις συγκυρίες που τον οδήγησαν στην αδυναμία πληρωμής των χρεών του, καθώς και το ακριβές χρονικό σημείο από το οποίο και εντεύθεν αδυνατεί να ανταπεξέλθει στις δανειακές του υποχρεώσεις περιερχόμενος σε αδυναμία πληρωμών ή τα εισοδήματά του όταν ανέλαβε τα δάνεια από τους πιστωτές, δεν αποτελούν απαιτούμενα στοιχεία για το ορισμένο της αίτησης κατ' άρθρ. 4 παρ. 1 Ν. 3869/2010, αλλά ανάγονται στην ουσιαστική βασιμότητά της, αποτελούν αντικείμενο απόδειξης περί της μονιμότητας στην αδυναμία εξυπηρέτησης των δανειακών υποχρεώσεων, η οποία συντελέστηκε χωρίς δολιότητα του οφειλέτη και θα εξεταστούν στην οικία θέση (ΕιρΑλεξ 13/2014 ΝΟΜΟΣ, ΕιρΒασιλικ 65/2013 ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω για την πληρότητα της αιτήσεως δεν απαιτείται να αναφέρεται σε αυτή το μηνιαίο κόστος διαβίωσης του οφειλέτη και της οικογένειάς του, το οποίο και θα εκτιμηθεί από το Δικαστήριο με βάση τα προσκομιζόμενα σχετικά στοιχεία, κατ' εφαρμογή του άρθρου 1493 ΑΚ, καθώς και από τα διδάγματα της κοινής πείρας, ενόψει και του γεγονότος ότι ο Ν. 3869/2010 δεν απαιτεί την αναφορά των δαπανών διαβίωσης του οφειλέτη αλλά την παράθεση των περιουσιακών του στοιχείων και των εισοδημάτων του ίδιου και της συζύγου του (άρθρ. 4 παρ. 1 εδ. β, 5 παρ. 1 εδ. α', βλ. και ΑΠ. 213/2018 Δημ.ΝΟΜΟΣ).

Από την ανωμοτί εξέταση του αιτούντος και ήδη πρώτου εφεσίβλητου, η οποία περιέχεται στα ταυτάριθμα, με την εκκαλουμένη, πρακτικά δημόσιας συνεδριάσεως του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, τα έγγραφα που μετ' επικλήσεως προσκομίζονται από τους διαδίκους, και,

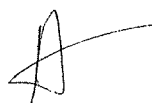

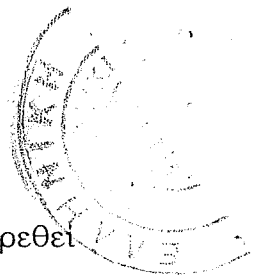
παρά την ενδεχόμενη μνημόνευση ορισμένων μόνον εξ αυτών κατωτέρω, συνεκτιμώνται στο σύνολο τους χωρίς να παραλειφθεί κανένα και ειδικότερα και από εκείνα που απλώς προσκομίζονται στο δικαστήριο, χωρίς να γίνεται επίκληση τους-παραδεκτά, όπως προκύπτει από τα άρθρα 744 και 759 παράγραφος 3 ΚΠολΔ (Βαθρακοκοίλης, ΕρμΚΠολΔ, υπό άρθρον 759, αριθμ. 5, ΑΠ 174/1987, ΕΛΛΔικ 29, 129)-και εκείνα που παραδεκτώς μετ' επικλήσεως προσκομίζονται το πρώτον ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, κατ' άρθρο 529 παρ. 1 ΚΠολΔ και λαμβάνονται υπόψη, εφόσον κρίνονται αναγκαία και δεν αποδίδεται στους διαδίκους πρόθεση στρεψοδικίας ή βαριά αμέλεια, τις ομολογίες που συνάγονται από τους ισχυρισμούς των διαδίκων (άρθρα 261, 352 ΚΠολΔ) και τα διδάγματα της κοινής πείρας και της λογικής, που λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ), σε συνδυασμό και με την αυτεπάγγελτη έρευνα των γεγονότων, (άρθρο 744 ΚΠολΔ), αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο αιτών και ήδη πρώτος εφεσίβλητος είναι σήμερα ηλικία ών, διαζευγμένος με : τέκνα , ηλικίας σήμερα, ; ετών. Κατά δε το χρόνο συζήτησης της αίτησης στο πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, είχε συνταξιοδοτηθεί , ενώ προγενέστερα εργαζόταν ως μόνιμος δημόσιος υπάλληλος και το μηνιαίο εισόδημά του ανερχόταν στο ποσό των 983,37 ευρώ. Ο αιτών διαθέτει κύρια κατοικία κείμενη στο Αττικής, στην οδό αρ -, ήτοι ένα διαμέρισμα δευτέρου ορόφου , επιφανείας 80 τμ, έτους κατασκευής 1975, που του ανήκει κατά ποσοστό 50% εξ αδιαιρέτου και η αντικειμενική του αξία ανέρχεται συνολικά σε 22.680 ευρώ. Επομένως, η αξία της άνω κύριας κατοικίας του αιτούντος δεν υπερβαίνει το όριο του αφορολόγητου ποσού για την απόκτηση πρώτης κατοικίας. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι σε χρόνο προγενέστερο του έτους από την κατάθεση της ένδικης αίτησης (το εκκαλούν δεν ισχυρίστηκε ούτε απέδειξε το αντίθετο), ο αιτών ανέλαβε προς το εκκαλούν και την δεύτερη εφεσίβλητη τα κάτωθι χρέη, εκ των οποίων η οφειλή έναντι του εκκαλούντος που είναι εξασφαλισμένη με εμπράγματα εγγυήσεις, θεωρείται ληξιπρόθεσμη μέχρι

Φ. φύλλο της υπ' αριθ. 7476/2019 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (τμήμα εφέσεων)

το χρόνο έκδοσης της οριστικής απόφασης, αφού μέχρι τότε συνεχίζει να εκτοκίζεται με επιτόκιο ενήμερης οφειλής (άρθρο 6 παρ. 3 του Ν. 3869/2010), ενώ η οφειλή έναντι της δεύτερης εφεσίβλητης θεωρείται με την κοινοποίηση της αίτησης ληξιπρόθεσμη και υπολογίζεται με την τρέχουσα αξία της κατά το χρόνο κοινοποίησης της αίτησης (Αθ. Κρητικός, Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων και άλλες διατάξεις-Νόμος 3869/2010, Αθήνα 2010, σελ. 98 επ.) και οφείλει από αυτά τα κάτωθι ποσά: 1) προς το εκκαλούν και Δανείων, δυνάμει της από σύμβασης δανείου, το ποσό των 70.510,29 ευρώ και από δάνειο το ποσό των 1.900,77 ευρώ, και στην ήδη δεύτερη εφεσίβλητη ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία «Α.Ε.» το συνολικό ποσό των 59.879,2 ευρώ από τρεις συμβάσεις καταναλωτικών δανείων. Επομένως, η συνολική οφειλή του αιτούντος προς το εκκαλούν και τη δεύτερη εφεσίβλητη ανέρχεται στο ποσό των 132.290,26 ευρώ. Άπαντα τα ανωτέρω και δη τις άνω οφειλές του αιτούντος και το ύψος αυτών δέχθηκε και η εκκαλουμένη, οι δε παραδοχές της αυτές δεν αμφισβητούνται ειδικότερα από το εκκαλούν. Ακολούθως, ως προελέχθη, τα μηνιαία εισοδήματα του αιτούντος ανέρχονται στο ποσό των 983,37 ευρώ, ενώ οι απαιτούμενες δαπάνες για την κάλυψη των βιοτικών αναγκών του ίδιου και του άνεργου τέκνου του, το οποίο ναι μεν ήταν ενήλικο και δεν θεωρείται προστατευόμενο μέλος κατά το χρόνο της συζήτησης της αίτησης, (κατά τα άρθρα 1389 επ. και 1486 επ. ΑΚ), αλλά αποδείχτηκε ότι βρίσκεται σε κατάσταση μακροχρόνιας ανεργίας, όπως προκύπτει από τη σχετική βεβαίωση του ΟΑΕΔ (βλ. βλ. Ι. Βενιέρη - Θ. Κατσά, Εφαρμογή του Ν. 3869/2010 για τα υπερχρεωμένα φυσικά πρόσωπα, 2016, σελ.503 επ., Α. Κρητικός, Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων», 2016, σελ. 232), ανέρχεται τουλάχιστον στο ποσό των 758 ευρώ, (βλ. πίνακα εύλογων δαπανών διαβίωσης της ΕΛΣΤΑΤ). Επιπλέον, δεν αποδείχθηκε ότι συνεισφέρει στην ανατροφή αυτού η πρώην σύζυγός του,

καθόσον , σύμφωνα με το από προσαγόμενο ιδιωτικό συμφωνητικό επιμέλειας, ο αιτών είχε αναλάβει την επιμέλεια των τέκνων του, τα οποία διέμεναν μαζί του στην ως άνω ιδιόκτητη οικία, ώστε ο αιτών δεν επιβαρύνεται με έξοδα ενοικίου. Έτσι, που έκρινε η εκκαλούμενη ορθώς εκτίμησε τις αποδείξεις και πρέπει να απορριφθεί το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου των πρόσθετων λόγων της έφεσης ως ουσιαστικά αβάσιμος. Επίσης, αποδείχθηκε ότι τα εισοδήματα του αιτούντος ανέρχονταν κατά το έτος 2003 του ίδιου στο ποσό των 17.465,40 ευρώ και της πρώην συζύγου του στο ποσό των 12.745,92 ευρώ, κατά το έτος 2004 του ίδιου στο ποσό των 21.546,05 ευρώ και της πρώην συζύγου του στο ποσό των 13.347,34 ευρώ, το έτος 2005 του ίδιου στο ποσό των 22.399,70 ευρώ και της πρώην συζύγου του 12.321,62 ευρώ, το έτος 2006 του ίδιου στο ποσό των 22.676,23 ευρώ, το έτος 2007 του ίδιου στο ποσό των 20.639,28 ευρώ, το έτος 2008 στο ποσό των 23.375,60 ευρώ, το έτος 2009 στο ποσό των 23.576,19 ευρώ, το έτος 2010 στο ποσό των 22.539,55 ευρώ, το έτος 2011 στο ποσό των 19.824,66 ευρώ, το έτος 2012 , εν αναμονή της συνταξιοδότησής του στο ποσό των 2.892 ευρώ, το έτος 2013 στο ποσό των 12.763,65 ευρώ, το έτος 2014 στο ποσό των 12.561,64 ευρώ, το έτος 2015 στο ποσό των 14.815 ευρώ, το έτος 2016 στο ποσό των 14.501,52 ευρώ και το έτος 2017 στο ποσό των 14.996,02 ευρώ. Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι ο αιτών ανταπεξέρχονταν στις δανειακές του υποχρεώσεις έως τη συνταξιοδότησή του, καθώς τα μηνιαία εισοδήματα του ίδιου ανέρχονταν στο ποσό των 1.900 ευρώ, ενώ οι δανειακές του υποχρεώσεις ανέρχονταν στο ποσό των 1.200 ευρώ περίπου. Αποτέλεσμα της σημαντικής μείωσης των μηνιαίων εισοδημάτων του αιτούντος , όπως προκύπτει και από τα προσκομιζόμενα στο πρωτόδικο Δικαστήριο εκκαθαριστικά σημειώματα των ανωτέρω οικονομικών ετών , που οφείλεται στην επελθούσα οικονομική κρίση και τη μείωση των συντάξεων που απονέμονται στους δικαιούχους, ενώ γνωστή είναι και η ραγδαία αύξηση του κόστους ζωής, λόγω των αυξημένων φόρων, που επίσης για την αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης επιβλήθηκαν, ήταν να περιέλθει ο αιτών χωρίς δόλο σε γενική και

3869/2010, προκειμένου να ρυθμιστούν οι οφειλές του και να εξαιρεθεί από τη ρευστοποίηση η κύρια κατοικία του. Τούτων δοθέντων, ο ισχυρισμός που προβάλλεται με τον πρόσθετο λόγο της έφεσης, περί δόλιας περιελεύσεως του αιτούντος σε αδυναμία πληρωμών (άρθρο 1 του Ν. 3869/2010), με την οποία, ειδικότερα, το εκκαλούν προβάλλει ότι ο αιτών-πρώτος εφεσίβλητος ανέλαβε εν γνώσει του υπερβολικές, για τα εισοδήματά του, υποχρεώσεις και ότι, ακολούθως, η οικονομική του αδυναμία οφείλεται στον υπερβολικό, για τις δυνατότητές του δανεισμό, γνωρίζοντας ότι δεν θα ήταν σε θέση να ανταπεξέλθει στις υποχρεώσεις του, είναι αβάσιμη κατ' ουσίαν, δεδομένου ότι ο αιτών, κατά το χρόνο ανάληψης εκάστου χρέους με βάση τα εισοδήματά του, πίστευε ότι μπορούσε να εξυπηρετήσει τα χρέη του, όπως και έπραττε μέχρι το έτος 2011, ενώ η δραστική απομείωση των εισοδημάτων που λάμβανε μετά τη συνταξιοδότησή του, συνετέλεσε στη μείωση του μηνιαίου εισοδήματός του και την αδυναμία πληρωμής των χρεών του, σε κάθε περίπτωση, δε, το ίδιο το εκκαλούν δεν ανταποκρίθηκε στο δικονομικό βάρος της απόδειξης του στοιχείου του δόλου, τον οποίο, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 1 του Ν. 3869/2010, όφειλε αυτό ως πιστωτής να αποδείξει. Συνεπώς, πρέπει να απορριφθεί ο ως άνω πρόσθετος λόγος εφέσεως ως ουσιαστικά αβάσιμος. Πέραν τούτων, αβάσιμος είναι και το δεύτερο σκέλος του δεύτερου πρόσθετου λόγου εφέσεως, με τον οποίο το εκκαλούν προβάλλει τον ισχυρισμό ότι ο ίδιος συντέλεσε στην απομείωση των εισοδημάτων με τη συνταξιοδότησή του, καθόσον, ο ίδιος νομίμως μετά από 35 έτη υπηρεσίας άσκησε το δικαίωμά του για απολαβή συντάξεως. Επιπλέον, αβάσιμος είναι και ο ισχυρισμός του εκκαλούντος ότι η εκκαλούμενη απόφαση δεν ρύθμισε την εφάπαξ αποζημίωση που έλαβε ο αιτών, καθώς σύμφωνα με την υπ' αριθμ. 2313/2012/18-4-2016 έγγραφό του, το ποσοστό των $\frac{3}{4}$ της εφάπαξ αποζημίωσης παρακρατήθηκε από το ίδιο.

Κατ' ακολουθίαν των προεκτεθέντων, μη υφιστάμενου άλλου λόγου έφεσης ή πρόσθετου λόγου αυτής, με τον οποίο να πλήττεται η εκκαλουμένη απόφαση, πρέπει η έφεση και οι πρόσθετοι λόγοι αυτής να

14 φύλλο της υπ' αριθ. 7476/2019 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (τμήμα εφέσεων)

απορριφθούν ως αβάσιμοι κατ' ουσίαν. Επίσης, δεν ορίζεται παράβολο για την περίπτωση άσκησης ανακοπής ερημοδικίας εκ μέρους των εφεσίβλητων που δικάζονται ερήμην, διότι δυνατότητα άσκησης τέτοιας ανακοπής δεν παρέχεται από το νόμο (άρθρο 14 του Ν. 3869/2010). Τέλος, δικαστικά έξοδα δεν επιβάλλονται, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 8 παρ. 6 του Ν. 3869/2010, η οποία τυγχάνει εφαρμογής και στη δευτεροβάθμια δίκη.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην της δεύτερης εφεσίβλητης και αντιμωλία των λοιπών.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά την έφεση και τους πρόσθετους λόγους.

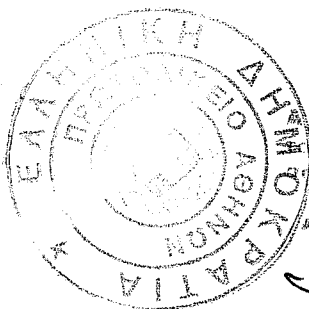
ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ κατ' ουσία την έφεση και τους πρόσθετους λόγους.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίστηκε στην Αθήνα, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, απόντων των διαδικών και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους των 19/6/2019.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΚΡΙΘΕΙΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
οποίο θεωρήθηκε για τη νόμιμη
μάχη και έκδοσή του
25 ΙΟΥΝ. 2019
ΑΘΗΝΑ

Γραμματέας

Γραμμάτος

